

та безпеку. У майбутньому ви можете розраховувати на розвиток технологій, спрямованих на захист прав і свобод.

ЛІТЕРАТУРА

1. Олексій С. С. Сходження до права. Пошуки та рішення. Видавництво НОРМА, 2001. 752 с.
2. Що таке права людини? Посібник з освіти прав людини за участі молоді: веб-сайт. URL: <https://www.coe.int/uk/web/compass/what-are-human-rights-> (дата звернення 20.11.2023)

Семененко Катерина Андріївна
Науковий керівник – канд. юрид. наук, доц. Топоркова М.М.
Державний біотехнологічний університет

НЕДОТОРКАНИСТЬ ОСОБИСТОГО ІСНУВАННЯ: ОСНОВИ ПРАВА НА ЖИТТЯ

Недоторканність особистого існування – важлива складова сфери прав людини, що належить до фундаментальних принципів цивілізованого суспільства. Забезпечення права на життя є ключовим завданням для будь-якої країни, що розвивається та демократична.

Право на життя є основоположним правом і найціннішим в людській цивілізації. Це право визнається і гарантується конституціями країн світу. Процес дослідження глибин даного унікального явища триває. Аналіз правових можливостей, які формують зміст права на життя, потребує подальших наукових досліджень як в теорії держави і права, так і в усіх суспільних науках.

Право на життя передбачає право на існування, збереження та розвиток людського життя. Воно включає в себе:

- право на народження;
 - право на існування;
 - право на охорону здоров'я;
 - право на безпечні умови життя;
 - право на захист від насильства та жорстокого поводження;
 - право на свободу від рабства та торгівлі людьми;
 - право на свободу від катувань та інших форм жорстокості, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання.
- [1].

Право на життя є основою для інших прав людини. Без права на життя неможливо реалізувати інші права, такі як право на свободу, право на освіту, право на працю, право на свободу думки та вираження поглядів.

Право на життя захищається міжнародним правом. Воно закріплене в таких міжнародних документах, як:

1. Загальна декларація прав людини (ст. 3);
2. Міжнародний пакт про громадянські та політичні права (ст. 6);

3. Конвенція про захист прав людини і основних свобод (ст. 2);
4. Конвенція про права дитини (ст. 6) [2].

Право на життя також захищається національним правом України. Воно закріплене в Конституції України (ст. 27), Кримінальному кодексі України (ст. 111), Кримінальному процесуальному кодексі України (ст. 28) [3].

Доцільно зазначити, що порушення права на життя являється серйозним злочином, і воно може бути наслідком не лише актів державної влади, а й військових дій, терористичних актів та індивідуальних кримінальних злочинів.

У цифрову епоху, коли технології впливають на різні сфери життя, поняття недоторканності особистості отримує новий формат. Кібербезпека, захист персональних даних та використання інновацій в сфері штучного інтелекту стають важливими аспектами гарантування цього права в онлайн-середовищі.

Отже, кожна жива істота має право на життя. Це право несе глибше значення для людини, яка обдарована розумом та свідомістю, і становить важливий елемент розвитку суспільства. Без права на життя втрачаються інші природні та соціальні цінності, такі як важливість навколишнього середовища, матеріальний добробут, мирне існування та демократичний розвиток.

Крім того, право на життя є складним і багатофункціональним інститутом, що має різноманітні зв'язки і відносини з іншими правовими, державними і суспільними інститутами. Тому його формування, функціонування та внутрішня структура мають свої специфічні особливості та регулюються відповідно до законодавства.

Важливо підкреслити, що цінність та захищеність життя кожної людини є основоположним принципом сучасного суспільства. Недоторканність особистості в цифровому просторі вимагає вдосконалення законодавства, ефективних заходів кібербезпеки та розвитку етичних стандартів використання технологій.

Право на життя та недоторканність особистості охоплюють не лише матеріальний світ, але й віртуальну реальність. Забезпечення цих прав в онлайн-середовищі вимагає спільних зусиль держав, міжнародних організацій, суспільства та технологічних компаній.

Право на життя та недоторканність особистості у віртуальному просторі – це стеження за тим, щоб інновації та технологічні вдосконалення не лише просували нашу цифрову епоху вперед, але й залишалися в межах етичних та правових норм, забезпечуючи безпеку, конфіденційність та захист особистих прав у кожному куточку інтернету.

ЛІТЕРАТУРА

1. Джуська А. В., Палюх А. Я. Конституційне право людини на життя в Україні: сучасний підхід. 2019. URL: <https://elar.naiu.kiev.ua/server/api/core/bitstreams/77e084d6-517d-4ac6-b626->

- 1c04d1338fa1/content#:~:text=Стаття%2027%20Конституції%20України%20гарантує,інших%20людей%20від%20протиправних%20посягань
2. Кузьменко Я. П. Загальна характеристика права людини на життя //Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право. – 2014. №. 28 (1). С. 26–30. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/6745/1/ЗАГАЛЬНА%20ХАРАКТЕРИСТИКА%20ПРАВА%20ЛЮДИНИ%20НА%20ЖИТТЯ.pdf>
 3. Островська Б. В. Право людини на життя від моменту її зародження в контексті права та моралі //Філософські та методологічні проблеми права. – 2016. №. 2. С. 140–149. URL: file:///C:/Users/USER/Downloads/Fmpp_2016_2_13.pdf

Сидоріна Дар'я Валеріївна
Науковий керівник – канд. юрид. наук, доц. Топоркова М.М.
Державний біотехнологічний університет

ЦИФРОВА ДЕРЖАВА ТА ПРАВА ГРОМАДЯН

У світі стрімко розвивається концепція Цифрової Держави, яка покликана перетворити сферу державного управління та покращити надання громадських послуг через використання цифрових технологій. Україна не відстає від цього глобального тренду, прагнучі впровадити інноваційні підходи у державному управлінні та забезпеченні громадянських потреб.

Цифрова Держава – це концепція, що базується на використанні передових технологій для оптимізації адміністративних процесів, покращення якості надання послуг та підвищення ефективності управління. Заснована на використанні Інтернету речей, штучного інтелекту, аналізу даних та інших цифрових інструментів, вона спрямована на створення прозорої, інтегрованої та відкритої системи управління.

Перехід до Цифрової Держави передбачає кілька важливих аспектів:

Електронні сервіси для громадян: Надання доступу до державних послуг через онлайн-платформи, що спростить взаємодію між державою та громадянами.

Ефективне управління даними: Використання цифрових технологій для збору, аналізу та використання даних управлінських процесів.

Цифрова безпека: Захист електронних систем та даних від кіберзагроз та зловмисних дій.

Цифрова грамотність: Розвиток навичок та знань серед громадян щодо використання цифрових інструментів.

Але інтеграція Цифрової Держави в Україні стикається з рядом складнощів:

Інфраструктурні обмеження: Недостатня розвиненість ІТ-інфраструктури у деяких регіонах країни ускладнює доступ до цифрових послуг.